

KURTULUŞUN KAHRAMANLARI

~TARSUS~

CASUS MEHMET

İsmail Bilgin

CASUS MEHMET

-TARSUS-

İSMAİL BİLGİN

I. Bölüm

KÜÇÜK MEHMET CASUS OLUYOR

Mehmet kısa boylu, zayıf bir çocuktur. Yaşlılarından küçük duruyordu. Bu yüzden annesi ve babası dâhil herkes ona Küçük Mehmet diyordu.

Küçük Mehmet'in birçok iyi özelliği vardı. Çok zekiydi. Çevikti. Okulun en çalışkan öğrencilerinden biriydi. Ayrıca korkusuzdu. Ne yılanlardan, köpeklerden ne de kurtlardan korkardı. Babası hastalandığında onun işini devralmış, koyun sürüsüne çobanlık yapmıştı. Tek başına kırlarda koyun otlatmıştı. Bu özellikleri sayesinde çevresinde çok seviliyordu.

Küçük Mehmet hayatından memnundu. Büyüyünce öğretmen olmak istiyordu. Mehmet için hayat böyle sürerken ülkede ise güzel günler yerini keder dolu günlere bırakıyordu. Fransızların Tarsus'u işgal edeceği söyleniyordu. Köyde herkes bu konuyu konuşuyordu:

— Duydun mu, Fransızlar geliyormuş?

— Evet, Adana'yı almışlar. Osmaniye'ye de saldırmışlar.

— Sıra bizdeymiş...

— Yurdumuzu işgal ediyorlar.

— Bir şeyler yapmak lazım.

— Biz ne yapabiliriz ki? Silahımız bile yok.

— Bilmiyorum. Ama bir şeyler yapmalıyız işte...

— Keşke yapabilesek. Keşke...

Küçük Mehmet bu sözleri işitince çok üzüldü. Demek ki Tarsus'u da işgal etmek istiyorlardı. "Peki koyunlarımızı nerede otlatacağız? Nerede besleyeceğiz? Her yere Fransızlar hakim olursa bizler ne olacağız?" diye düşündü. Bunu babasına sormaya karar verdi. O ne yapılacağını bilirdi.

— Baba, Fransızlar Tarsus'a gelecekler mi?

— Bilmiyorum ama hazırlıklı olmalıyız.

— Gelirlerse ne yapacağız?

— Çarpışacağız tabii ki!..

— Çarpışmak mı?

— Evet... Gerekirse bu uğurda ölürüz. Vatanımız her şeye değer Küçük Mehmet...

— Ben de çarpışacak mıyım?

— Herkes elinden geleni yapmalı oğlum. Askerlerimize yemek yapan da su taşıyan da onlara çorap ören, çarık diken de vatanımıza hizmet etmiş olur. Şu an Adana'da, Osmaniye'de, Gaziantep'te insanlar bunları yapıyorlar.

— Bizler de bir şeyler yapalım baba.

Babası üzüntüyle,

— Yapacağız oğlum. Yapacağız, dedi.

Küçük Mehmet babasının çok üzüldüğünü anlamıştı. Onu daha fazla üzmemek için konuyu uzatmadı.

— Ben gidip koyunlara bakayım, dedi.

— Peki oğlum...

Küçük Mehmet ağıla geldi. Kapıdan girince çoban köpeği Karapence üstüne atladı.

— Dur yapma! Canım sikkın Karapençe.

— Hav hav hav...

Köpek, Küçük Mehmet'in derdini anlamış gibi önünde zıplıyor, onu neşelendirmek istiyordu.

— Karapençe bir müsade et bana. Koyunları saymam lazım. Babam yarın otlatmaya götürecektir. Eksik var mı bakalım haydi...

Küçük Mehmet tek tek koyunları saydı. Eksik yoktu. İçi rahatladı.

— Bir hafta sonra okullar kapanıyor Karapençe. İstediğim gibi gezip dolaşabileceğim. Sen de benimle geleceksin tamam mı? Beraber kırlarda koşar, derelerde yüzeriz. Olur mu?

— Hav hav hav...

— Tamam anlaşlık.

Birkaç gün geçmişti ki Tarsus'un yakınlarında Fransız askerleri görülmeye başladı. Herkes bu askerlerin yakında şehre gireceğini düşünüyor, birbirlerine haber veriyorlardı.

Mehmet çok sinirlenmişti. Kendi kendine,
— Düşmanlar nasıl bizim şehrimize girebilir? Bizler ne güne duruyoruz, dedi.

Söylentiler yayıldıktan birkaç gün sonra beklenen oldu. Tarsus şehri işgal edildi. Fransız askerleri şehre girerken sokakları Fransız bayraklarıyla donatmışlardı. Mehmet bütün olan biteni pencereden izliyordu.

Babası,

— Haydi oğlum içeri gir artık, dedi.

— Fransızlar çok kalabalık baba...

— Biliyorum. Yakında koyunları yaylaya çıkaracağız. Onları fazla görmeyeceğiz.

— İyi olur baba... Bunları görmek istemiyorum. Bir an önce buradan gidelim.

— Gideceğiz yavrum. Ama onlar da bizim yurdumuzdan gidecekler.

— İnşallah!..

Okullar kapanalı birkaç gün olmuştu. Hava iyiden iyiye ısınmaya başlamıştı. Özellikle Tarsus ve civarı çok sıcak oluyor, insanları